

“ÖNCÜ İKTİBAS”

Gündemle Yüz Yüze – Gazete Yazıları Seçkisi

Yıl: 1 Sayı: 4

“NE İŞİMİZ VAR ELBAB'TA” PEKİYİ, ANLATAYIM

İlk günden itibaren doğru yerde durduk. Derdimiz, komşumuz bir ülkede rejim değişikliğinin fitilini ateşlemek falan da değildi. Aksine, gerçek yüzünü, silahsız insanlar “gerçek demokrasi” için kentleri yürütmek daha kolay bir yoldu. Diktatör, silahsız insanların demokrasi talebine tankla cevap verdi, katliamlara girişti. Babası da böyleydi, Soğuk Savaş'ın çok özel günlerinden yararlanıp bir gecede Hama'da 40 bin masumu gözünü kırpmadan öldürmüştü. Beşar'ın yaptıklarına karşı tepki veya işbirliği, milletlerin de kalitesini de belirledi. Bölgesel yayılcı siyaseti olmayan bir demokrasi olarak Türkiye, “katliamları durdur, işin sonu kötüye gidecek, sonunda elinde yöneteceğin bir ülken bile kalmayacak” diye uyardı, Davutoğlu Şam'da tam 6 saat bugünleri anlattı. Anlamadığını, yıllar sonra bir Avrupa TV'sine verdiği demeçte “bana sürekli Amerikalıların görüşlerini taşıyorlardı” demesinden anladık. Beşar Esed, ülkesini yok etti. Çıkarttığı savaşın sonunda haritalarda kırmızı ile işaretlenen kontrolünde ki bölge, aslında Rusya-İran ittifakının elindedir ve kendisi de Şam'da yaşayan bir kukladan ibarettir. Muhalefetin boşalttığı Doğu Halep'te bir tane Baas generali göremedik ama, sokaklarında İranlı general Kasım Süleymani muzaffer komutan gibi dolaşıyordu!.. Oysa, bizi dinleseydi, işi çok kolaydı. Demokratik reform sürecini başlatacak, oligarşinin elindeki ekonomiyi daha tabana yaygın bir yapılanmaya sokacak, ilk etapta da Suriyeli gençlerin nefret ettiği internet yasağı uygulamasını kaldıracaktı. Yüksek ihtimal, bu yolu attıktan sonra yapılacak tüm başkanlık seçimlerini de kazanacaktı!.. Şam, Hama, Humus... Silahsız göstericilerin üzerine kurşun yağınca, köylerde Sünni katliamları başlayınca, insanlar canlarını korumak için silaha sarılmak zorunda kaldılar, olay, bugünlere vardı!..Türkiye'de kimse, “stratejik derinlik” hesabıyla Suriye'nin bugün tüm dünyayı etkileyen “derin kaosa” sürüklenmesine çalışmadı, bu işin sonunda bana ne pay düşer diye bakmadı, aksine, orada küresel güçler eliyle yürütülen çalışmaların bir gün ordumuzun bir sınır ötesi harekate zorlayacağı endişesini hep taşıdı!..Bu arada bir takım şapşallar, Türkiye'nin kendi halkına karşı kimyasal kullanmış bir diktatörle el sıkışarak selamete çıkacağını savunuyorlardı.... Oysa, tarih bir gerçeği gösteriyor: Bir diktatörle uzlaşamazsınız, ya savaşsınız, ya da Rusya'nın yaptığı gibi kendi kuklanız haline getirip, elinizdeki kanı temizleyen bir sabun haline getirirsiniz. ABD'nin İsrail batağı... Nasyonal-sosyalist (Nazi) rejim, masum insanların üzerine kimyasal silah kullandıktan sonra ABD'nin izlediği politika, Suriye'nin, Türkiye için de farklı bir planın başlangıç noktası olduğunu anladık. “Kırmızı çizgiler” ortadan kalktı, kimyasal silah kullanan rejim bir anda, “bunlar giderse yerlerini Cihadçılar alır” safsatası ile yerinde tutulmaya başlandı, ABD-İsrail siyaset laboratuvarlarında üretildiği açıkça belli DEAŞ denilen bir örgüt, iki yıl gibi kısa bir zaman içinde Suriye-Irak coğrafyasının üçte ikisine el koydu. DEAŞ, Baas'la savaşmadı, iki iş yaptı: 1- Suriye meşru muhalefetinin askeri kanadı ÖSO'yu yıktı, geçti, 2- Kobani'deki küresel tezgahın aktörü olarak, PKK'nın Suriye denklemine girmesini sağladı. Plan, İsrail'de kurgulanmıştı, arkasında Begin-Sedat Stratejik Araştırmalar Merkezi'nden Prof.Dr. Efraim İnbar gibi isimler vardı. Obama'nın Pentagon ve CIA'deki kadroları İsrail'in rotasında ilerleyince, bir süper güç, Ortadoğu'da tarihinin en büyük yenilgilerini almaya başladı. Türkiye'yi kaybetti!..Suriye diplomatik denkleminde dışlandı!..Irak'ta Musul harekatı bataklığına saplandı kaldı!..

Neden El Bab'tayız...

Çünkü yakın müttefikimiz olduğumu söylediğimiz ABD, sınırlarımızın öte yakasında bir “terör devleti” kurmaya çalıştı, bununla yetinmedi Suriye'nin kanlı sürecini sınırlarımızın içine taşıyarak yüz yıllık bir hesaplaşmanın yeni sayfasını açtı!.. Gazi Mustafa Kemal, emperyalizmin “Sevr şartlarını” bir gün yine Suriye üzerinden zorlayacağını biliyordu, bu nedenle Hatay'ı almakta kararlıydı. Haritaya bakın ABD tarafından birleştirilmeye çalışılan PKK kantonlarından Afrin ile Akdeniz arasında hangi toprağın bulunduğunu göreceksiniz...Bu bir beka sorunudur ve Türkiye Gazi'nin cumhuriyetin kuruluşunda büyük önem verdiği fakat o günün şartlarında hakim olamadığı bir coğrafyada savunma hattı kuruyor. Kurmasın mı?.. Yani... Suriye ve Irak asıl bizim savaşımızdır... Eğer “Bizim orada ne işimiz var” diyerek ağlayacaksanız, gidin şimdiden emperyaliste köle olun, milletin büyük çoğunluğu Çanakkale'deki dedelerinin ruhuyla dimdik ayaktaadır..

Ardan ZENTÜRK/ Star / 26.12.2016

Derya Öncü Anadolu Lisesi Kültür Edebiyat Kulübü Yayınıdır

EĞİTİMDE DEĞİŞİM MÜMKÜN MÜ?

Dün başlayan ve bugün de devam edecek olan Eğitimde Değişim Konferansları'nda işte bu sorunun cevabı aranıyor

Devamı, sayfa 7'de...

İRFAN FETHİ GEMUHLUOĞLU

1922 senesinde, Mustafa Neşet Bey ile Fatma Sâniye Hanım'ın oğulları olarak Göztepe'de dünyaya geldi..

Devamı, sayfa 6'da...

FİDEL HAKKINDA BİRKAÇ ŞEY

Küba'nın siyasi rehberi “Fidel Castro” 90 yaşında hayatını kaybetti.

Devamı, sayfa 2'de...

ÇAĞIN HASTALIĞI DOYUMSUZLUK

Son yıllarda kişisel gelişim kitapları ve konferansları son derece revaçta.

Devamı, sayfa 2'de...

ERCİYES'TEN ARAKAN'A

ULAŞAN KANAT SESLERİ

Hafta içinde Kayseri'deki gençlerle birlikteydik. TÜRGEV ve İlim

ALADAĞ'DA BİR CEYLAN

Biz Aladağ diye bir yer olduğunu hiç bilmiyorduk; meğer varmış. Ve Aladağ diye bir yerde, bir öğrenci yurdunda 34kız çocuğu yaşıyormuş.

Devamı, sayfa 4'te...

KÜLTÜRDE NİYE YAYA KALDIK

Bizler yoksuluz. Anamızdan, babamızdan veya Mısır'daki halamızdan araziler, binalar tevarüs etmedik. Ya rençber olduk, ya amele, ya memur, ya tezgahtar. Memleketin ahvali düzeldikçe, kabiliyetimiz ölçüsünde, bazen dikey, bazen yatay geçişler yaptık. Rençberlikten devlet memurluğuna, amelelikten taşeronluğa, tezgahtarlıktan küçük esnaflığa süluk ettik. İstisnalarımız vardı. Fakat, ne istisna! Binde bir mi, on binde bir mi, yüz binde bir mi Allah bilir. Bu hal içinde, hangi sanatla, hangi kültürle ne kadar iştilal edebildik? Ne bestekar dedemiz var, ne ressam babamız, ne piyanist teyzemiz. Teybimiz varsa, türkü dinleriz. Yoksa, kendimiz söyleriz. Şansımız yaver giderse, inşaatta türkü söylerken yoldan geçen bir gazinocu bizi keşfedebilir! Yoksul, fakat içine doğduğu 'zindan'dan çıkılabileceğini düşünebilecek kadar cesur olanlarımız... Onlar da tek tük... Cesaret ettiler, şiir yazdılar. Cesaret ettiler hikaye yazdılar. Cesaret ettiler, çizdiler. Hatta film çevirdiler. Bu istisnai çabalarla, bir müktesebat oluştu. (Devlet, o sıralar, başka türlü bir kültürü teşvik ediyordu. Onun da faydasını inkar edemeyiz.) 13-14 yıl öncesine, yani AK Parti'nin iktidara gelişine kadar durumumuz buydu. Köre, **"Gözlerin açılma ne yapardın"** demişler, **"Koşardım"** demiş. Bu müktesebatı var eden topluluk, yüz yıllık kıtlıktan sonra kendisine yakın bir iktidar gelince, koşmalı değil miydi? Koşsa, iyi olurdu. Fakat koşmadı. En azından İbn Haldun'dan beri bilinen, bu kültür sanat işleri, 'sultan'ların himayesiyle neşv ü nema bulabilir. Kültür Bakanlığı diye bir bakanlığımız var. Bakanlık, tek başına böyle bir meselenin altından kalkamaz. Belki, birtakım politikalar birtakım teşvikler getirebilir. O kadar. **Biz, henüz o kadarını başarmaya teşebbüs ettiğimizi bile söyleyemeyiz.** Bu, bir zihniyet meselesi. Toplumun her tarafında kendisini hissettirmesi gereken bir zihniyet. Salt Kültür Bakanlığı'nı değil, bütün bakanlıkları ilgilendirir. **Acaba, ürünlerin kıfayetsizliği, ürünlerin muhatap olduğu beğenin yeterli evsafa sahip olmamasından mı?** Sorumluluk, birkaç müessesenin üstüne yıkılamaz. Hepimizi ilgilendiriyor. Mesela zenginlerimiz. Allah'ın kendilerine verdiği rızkın ne kadarını, insanların imarına hizmet edecek ilim, sanat, kültür alanlarına tahsis ediyorlar? Be adamlar, devlet bu masrafların çoğunu vergiden düşüyor. Bari devletin kesesinden cimrilik yapmayın! Paralı kamu kuruluşları veya sivil toplum... Hadi isim zikredeyim, devlet bankaları, Telekom, TOBB, vesaire... Sanata, kültüre, ne veriyorsunuz? Sonra biz, yazarlar, çizerler, politikacılar, vatandaşlar... Marifet, iltifata tabidir derler. Neye iltifat ediyoruz? Gürültüye mi? Slogana mı? Goygoyculuğa mı? Seviyesizliğe mi? Hangisi bizi heyecanlandırıyor? Hangisini daha çok konuşuyor, tartışıyoruz? Herkes, kendi muhasebesini yapsın artık. Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın önceki gün Külliye'deki konuşması çok önemliydi. **"Kültür ve sanatta arzu ettiğimiz seviyeye ulaşamamış olmaktan dolayı üzgünüm."** **"Bunu yapanlar (kötü taklitçiler, kopyacılar) bize sadece 'para para para' diyorlar."** Bu sözler, sahaya yansır mı? İnşallah yansır.

Yusuf Ziya Cömert / Karar / 30.12.2016

TEBBET

Zalimler durmuyor. Biz de durmayacağız. Kirpiklerimize tutunamayız artık. Kanlı içimizdeki nehir. Damarlarımız yanıyor. Acı sığmıyor hiç bir yere, öfkeye ve daha çok gayret etmeye, artık hiç durmamaya dönüşüyor. Beklemek değil, varıp gitmenin bütün hallerini kuşanmaya... Böyle bir zamanda; kalem bir şey yazmaya utanır. Binlerce masumu, savunmasız halkları, bebekleri, kadim şehirleri, hayatları böylesine dar edenlere karşı cümle kurmak değil, hayatı başına yıkmak, savaşmak ister. Dil kıpırdamaya çekilir fakat illa duadadır. En azından sağlam bir beddua... Fakat duanın çaba olduğu gibi, beddua da bir söz olduğu kadar, bir çabadır. Kolayca öfke duymayı bilmeyen bir toplumuz. Fakat müthiş acı ve öfke içindeyiz. Öfkemizi, her gün dile değen Tebbet Süresi ile ilahi öfkenin içine katar ve sahici bir şeyler yapmak için bir dinginlik elde edilebiliriz. Onların köklerini kurutmak için her bakımdan güçlenmemiz, üretmemiz gereği ve sürecinin yanı sıra, zaman içinde düşmanlığın kendi kendini yiyip bitireceği, bu kin ve nefretle kendi sonunu hazırladığını hatırlarız sureyle. Zalimlere iyi bir son hazırlamak için kolları sıvarız bir yandan. **"Tebbet yedâ ebî leheb..."** **"Ebu Leheb gibi"** dünyayı kendine ayıran zalim küresel güçler kahrolsun! Çağdaşları; işbirlikçileri, maddi manevi, yerli yabancı güç kaynakları kökten kurusun! **"Tebbet!"** Mahvolsun! Bitsin! Yok olsunlar! Başarı nedir bilmesinler! Hiçbir zaman amaçlarına ulaşamamışlar! Saf iman ve hayata duyulan kin ve nefret, kan ve şiddet nihai anlamda tükenip gitsin! Varlıklarına - masum halkları yok etmede harcaya harcaya- kendileri son versin! Sona dayanmış bir düşmanlığa karşı ilahi bir savunma... Sadece okuyup geçilmesi değil, onların köklerinin kuruması için hakiki çabalarla donanma bildirisi de bu satırlar.. Yaşama sevincinin yerini, ölüm cesareti alır. Daha müthiş bir "sağlık" gelir üstümüze. Nefeslerimiz güçlenir. Heyecan içinde alır, arkasını aramadan veririz soluğu. Hayy'a teslimiz. Diriliğin, hayatın, ezel ve ebed ölümsüzlüğün kaynağına... Kalbimiz durmayı bilmez o vakit. Henüz dünyada kalanların bilmediği bir istikballe öne, en öne geçer. Kavrayış alanımızın dışında bir yerde, hayal üstü bir beklemede yaşamaya devam eder. Anlatamıyorum. Çünkü henüz yaşamadım. Fakat inandım. Vallahi biz yaşayanlardan daha sağ olur, sağ kalır şehitler. **"Şahit"** olmazsak... Aynı şekilde iyi bir amaç uğruna hayatta kalırsak, kalmayı başarırız ta faniliğe meydan okuyabiliriz. Çünkü yüce gaye bir sözü, işi, gücü alıp onu hakça değerlendirir. Gaye hayatı yüceltmeye çağırır. Ufukla arkadaş kılar ilk basamağımızı. Acemiliklerimizden alıp bir mananın gönül askeri eder bizi. Sınırlarımızı zorlar. Geliştirir. Olgunlaştırır. Bir mektep olup çıkar. Bugünle yarın eşit kalamaz. Zaman bizim ellerimizde yarışır. Daha iyi olmaya koşar bizi. Özünde bu varsa tamamdır, her ne ise yapılan. İşe yaradıkça daha çok severiz kendimizi. Dışımız içimize girer. Gülüşürüz nefsimizle tenhada. Bizim de "görebileceğimiz bir ihsan'da..." Hayatta ya şahit; varlığımız ve eserlerimizle doğruluk ve dürüstlüğü kanıt oluruz. Ya da böyle şahit; hakkın delili, örneği, şahidi olarak yaşayıp giderken şehit olacağız. **"Ya şehit, ya gazi!"** sözü gereğince yaşayacağız. Şahitlik; gaziliğe benziyor. İnsan kalacağız derken illa yara alacağız. İlla tabi madalyonlarımız olacak. Takıp göstermeye utanacağız.

Ayşe ŞENER / Milat / 14.12.2016

BİRBİRİMİZE DÜŞERSEK ÜLKEMİZ DÜŞER

Zorlu bir geçitten geçiyoruz. Derin bir vadinin içindeyiz. Türlü tehlikelere, saldırılara maruz kalıyoruz. Şartlar (coğrafya) nedeniyle kendimizi tam mânasıyla savunamıyoruz. Biliyor ve inanıyoruz ki sonrası düzlük, emniyet, ferahlık. Bereketli ovalar, emin beldeler. Hele bu sarp geçitten (akabe) bir çıkalım.

Derbent, iki dağ arasındaki geçit demek. Dar boğaz. Bunu doğu ve batı olarak anlıyorum. Ortasında ülkemiz. Her iki taraftan da saldırılar geliyor.

Bizim için ahiret dünyadan başlar. Yaşadığımız sıkıntılar ve imtihanlar, böyle de okunabilir. Dünya, geçitten geçmeye benzetilebilir.

Şimdi her taşın altından, her kayanın arkasından bir kötülük çıkıyor. Çalıların içi kımıl kımıl. Uçurumların üstü hayatımıza kastetmek isteyen kimselerle dolu. Bütün imkânlarıyla saldırıyorlar. Her türlü kirli ittifakı kurmuşlar.

İçimiz de temiz değil. Birileri yerimizi bildiriyor, bilgi veriyor, yardımcı oluyor. Hatta kayıplarımıza sevinebiliyor. Onlardan medet umuyor. Nihayetinde kimimiz ölüyor, kimimiz yaralanıyor. Fakat ilerliyoruz. Kervan / kâfile durmuyor, tükenmiyor, geri dönmüyor.

Böyle bir durumda ve zamanda, birbirimize düşmek ne kadar akıllıca? Bunu en çok kim ister? Elbette bizi yok etmeye, durdurmaya çalışanlar. Unutmayalım, daima hatırimızda turalım: Birbirimize düşersek, ülkemiz düşer.

Madem devlet destekli terör örgütleri hedef gözetmiyor, düğün evine veya polislere, eğlence mekânına yahut askerlere aynı anda saldırabiliyor, bizim de ayırım yapmadan birbirimize sahip çıkmamız gerekiyor. Hainler hariç kimseyi dışlamadan. Siyasi duruşuna, kimliğine bakmadan.

Kötüleri durdurmanın yolu, daha iyi olmaktan geçer. Vatanın meziyet ve şahsiyet sahibi evlatları olarak. Bu dünyadaki gayelerimizden biri de neydi? Hayırla anılmak. İnsan ilişkilerinden başlamak şartıyla, her alanda daha iyi olmalıyız. Üslubumuzu kesinlikle düzeltmeliyiz. Güven vermeliyiz. Bunun başka çaresi yok.

Gönül erbablarından İsmail Ata'nın kıymetli bir nasihatini okudum: “Halkı sev; halkın güneşte gölgesi, soğukta kaftanı, kıtlıkta ekmeği ol.” (Kaynak: Dr. Hayati Bice, Pîr-i Türkistan Hoca Ahmed Yesevî, Ahmet Yesevî Üniversitesi Yayınları, sayfa 190. Yeri gelmişken, Prof. Dr. Musa Yıldız Bey'e ayrıca teşekkür ederim.) Bu nasihat sadece dervişleri değil, yöneticiler dâhil, hepimizi yakından ilgilendiriyor.

Asırlar öncesinden devam edersek: Halkın acısına ve sevincine ortak olalım. Kaygısını paylaşalım. Kimsenin umudunu kırmayalım. İnsanları korkutmayalım fakat tetikte olmalarını sağlayalım. İlaveten: Bir şeyler yaşanıyor; yaşanmıyormuş gibi davranmayalım.

Haftalar evvel hırs bahsi hakkında bir yazı kaleme almıştım. Azim ile hırs arasındaki farklara değinmiştim. Savaş Barkçin ağabeyimiz değerli bir katkıda bulundu ve bizi mutlu etti: “Hırs, başka insanların sırtına basarak yükselmeye çalışmaktır. Azim ise kendi ayakları üstünde durmak ve yürümektir.”

Bu cümleleri niye hatırladım ve hatırlattım. Konumuzla bir ilgisi var mı? Şöyle: Azmedip kendi ayakları üstünde durmaya çalışan bir ülkeye karşı uluslararası hırsın taarruzu yaşanıyor.

Yeryüzündeki yüz milyonlarca insanın emeğini zimmetine geçirenler, millet hayatlarını ipotek altına alanlar, birçok devleti işleyemez duruma getirenlerin saldırısıdır bu. Meselenin ekonomik ve kara propaganda yönünün olması da bundan dolayıdır.

İnsanımız, uzun bir aradan sonra Yeni Türkiye rüyası görmeye başlamıştı. Derler ki kan rüyayı bozar. Diyoruz ki işte buna çalışıyorlar.

Canımız yanarken, acımız büyürken bile tüm gücümüzle mazlumların yardımına koşuyor, imdadına yetişiyoruz. Böyle merhametli bir milletin yenilmesi mümkün mü? İnanmıyoruz çünkü inanıyoruz. Diyeceklerimiz bu kadardır.

İbrahim TENKECİ / Yeni Şafak/ 04.01.2017

HACETTEPE'NİN BU KARARINI ANLAYABİLEN ÇIKARSA BANA DA İZAH ETSİN!

Bugün bu köşede bir belge yayınlıyorum: Hacettepe Üniversitesi'nin bir öğrenciye verdiği disiplin cezasının, rektörün imzasını taşıyan tebliğini... Belgenin tuhafılık mı, garabet mi, hata neticesi mi yoksa utanç vesikası mı olduğuna ben bir türlü karar veremedim, neyin nesi olduğunu anlatayım ve kararı siz verin. Yayınladığım belgeden anlaşıldığı kadarı ile, Hacettepe Üniversitesi'nin Beytepe'deki kampüsünde bu senenin 8 Mart'ında da böyle işler olmuş ve PKK ile liderinin lehinde slogan atılmış... Sloganlar gençlerden birini çileden çıkartmış olacak ki, o da "Üniversitemizde PKK istemiyoruz, Apo'nun p..... yıldırılmaz bizleri" diye bağırması...

ÖĞRENCİ NE YAPMALIYDI?

Vay, sen misin bağırın! Üniversite'nin Koruma ve Güvenlik Müdürlüğü, öğrenci hakkında zabıt tutup rektörlüğe göndermiş, rektörlük disiplin yönetmeliğini işletip bilmemkaçıncı maddenin bilmem hangi maddesine göre "Üniversitemizde PKK istemiyoruz" diyen öğrenciye üniversiteden bir ay uzaklaştırma cezası vermiş. Ama sonra lütfetmiş, öğrencinin daha önce disiplin cezası olmadığı için uzaklaştırmayı "kınama"ya çevirmiş ve Hacettepe Üniversitesi'nin rektörü Prof. Dr. Haluk Özen de kınamayı geçen 22 Kasım'da, "Hacettepe Üniversitesi Hukuk Müşavirliği" antetli bir kâğıda yazıp öğrenciye tebliğ etmiş. Gerekçe, öğrencinin "Kişilerin şeref ve haysiyetini zedeleyen sözlü ve yazılı eylemlerde bulunarak disiplin suçu işlemesi" imiş! Belgede bahsedilen yazışmaların tarihlerine baktığımızda, koskoca üniversitenin Koruma Müdürlüğü'nün, Disiplin Kurulu'nun, Hukuk Müşavirliği'nin vesairesinin ve en nihayet rektörünün PKK aleyhine slogan atan gence ceza verebilmek için tam sekiz buçuk ay boyunca hiç durmadan didindiğini görüyorsunuz! "Üniversitemizde PKK istemiyoruz" diyen öğrenciye ceza verebilmek için aylarca uğraşan üniversitenin müdürlüklerinin, müşavirliklerinin, kurullarının ve rektörlüğünün ceza verdikleri öğrenciyi 8 Mart 2016'da bu şekilde slogan atmak zorunda bırakanlara karşı da bir müeyyide uygulayıp uygulamadıklarını hakikaten merak ediyorum!

DEMEK Kİ HERKES SUÇLU!

Verilen bu cezadan yola çıkarak meseleyi Hacettepe Üniversitesi Rektörlüğü'nün yaklaşımı ile değerlendirecek olursanız, PKK ve uzantılarının sebep olduğu her olayın ardından meydanlara çıkıp protesto gösterileri yapan, terörü kınayan, örgütün aleyhinde slogan atıp memleketin teröristlere bırakılmayacağını haykıran milyonlarca kişi suç işliyor; rektör Prof. Dr. Haluk Özen'in ifadesi ile "başkalarının şeref ve haysiyetini zedeleyen sözlü veya yazılı eylemlerde bulunuyorlar" demektir ve onların da cezalandırılmaları gerekmektedir! Meselenin şimdi YÖK tarafından incelendiği söyleniyor, çıkacak kararı öğrenir öğrenmez sizlere de nakledeceğim... Şimdi bir başka üniversitenin aynı olmasa da benzer bir uygulamasını hatırlatayım: Boğaziçi Üniversitesi Sosyal Bilimler Klübü, önceki gün üniversitede "Medya ve İktidar" konulu bir toplantı yapacaktı ve PKK'ya "terörist" demeye dilleri bir türlü varmayan mâlûm birkaç kişi konuşmacı olarak davet edilmişti. Ama hazırlıkların dönüp dolaşıp mâlûm örgütün reklâmı haline geleceği anlaşıncı, Boğaziçi'nin rektörü Prof. Dr. Mehmet Özkan, toplantıyı iptal etti! İşte, iki üniversite arasındaki anlayış farkının mükemmel bir örneği...

Murat BARDAKÇI / Haber Türk / 14.12.2016

TOPLUMSAL SAĞLIĞIN TEMELİNDE AİLE ve MİLLET BİRLİKTELİKLERİ VARDIR

Yargıtay 2'nci Hukuk Dairesi eşini evlilik yıldönümü ve doğum günü gibi özel günlerde olduğu gibi, düğün, yurtdışı ve yurtiçi gezi, konser gibi sosyal ortamlarda da sürekli yalnız bırakmanın boşanma sebebi olduğuna karar vermiş... Daire kararına göre bu durumlarda, taraflar arasında ortak hayatı temelinden sarsacak ve birliğin devamına imkân vermeyecek nitelikte bir geçimsizlik bulunduğu sabit olmuştur.

2'nci Hukuk Dairesi bu gerekçeyle davalı-karşı davacı kadının boşanma davasının da kabulüne karar verilmesi gerekirken, reddedilmesinin doğru görülmediğini belirterek yerel mahkemenin kararını bozmuş.

Aile birliği

"Aile" toplumu oluşturan kurumların ve beraberliklerin en temel birimidir.

Gerçekten de hem erkeğin hem kadının bu birliğin sağlıklı devamı için ortak değerleri kutsamaları, ortak yaşanacak ve kutlanacak günlere özen göstermeleri şarttır. İşin özünde sevgiden öteye saygı bulunduğu için, taraflar arasında ortak hayatın özel günlerinin birlikte kutlanması, birliğin devamına anlam katar. Bu gerçeklerin ışığında Yargıtay 2'nci Hukuk Dairesi'nin kararını alkışlamak gerekiyor. Bu karar kadının evde kocasını beklemek zorunda olan yaratık olduğu ve birlikte yaşamının gereklerinin erkek için bir anlam taşımadığı aile düzeninin reddedilmesi anlamına geliyor.

Millet birliği

Ama unutmayalım ki toplumu oluşturan beraberliklerin aile kadar önemli diğer birimleri, sonunda "Millet" olmaya dayanan bir dizi içinde gelişir. Bu dizide "Hemşerilik", "Meslektaşlık" gibi alt birliktelikler de vardır. Eğer birileri ideolojik nedenlerle ya da kişilere dönük saplantılarla veya dış güçlere hizmet amacıyla, ortak değerleri yok sayarlar ve farklıların bir arada yaşamasını sağlayacak hoşgörüyü de saygıyı da unuturlarsa, işin tadı kaçır. Bazıları için vatandaşlık yük haline dönüşür. Bunlar tarafından hainlik doğal karşılanır.

Keşke Yargıtay bu gibi durumlar için de bir temel içtihat oluşturabilseydi.

Mehmet BARLAS / Sabah / 06.01.2017

Bugün herhangi bir iletişim kanalı aracılığıyla orta yere bırakılmış her cümlemin, kendisinden haberdar olan insanları iki ya da daha fazla 'tarafa' bölebilmeye potansiyeli var. Adeta yedi gün yirmi dört saat her birimiz hazır ve nâzır şekilde bu bölünme nöbetini tutuyor, silahlarımız elimizde durmadan değişen hedeflerimizi bekliyoruz. Kimileri bunu 'uyanık olmak' şeklinde tarif ediyor. Ben acizane 'tam teşekküllü bir uyku hali' diyorum buna. Öyle diyorum, çünkü biz bu tekinsiz fotoğrafta tümüyle edilgen bir konumdayız. Bir zihni, kendisine hissettirmeden esaret altına almak isterseniz önce onu yavaş yavaş şuna inandırarak işe başlarsınız: Hayat, önünüze konan sorulardan ve ona karşılık gelen cevap seçeneklerinden ibarettir, yapmanız gereken sadece doğru şıkkı seçmek...

Tanıdık geldi değil mi bu mantık size de? Gelmediyse okul hayatınız boyunca çözdüğünüz ve bugün de çocuklarınızın çözdüğü testleri şöyle bir hatırlayın! Hepimizin zihinsel işleyişinde bu tahrir ve tahrif edici mantık (belki de refleks demeliyiz) az ya da çok hüküm sürüyor bugün. "Doğru cevabı arıyorsak eğer, tahrir ve tahrif bunun neresinde?" diye soranlar olabilir. Şöyle basit bir soruyla cevaplanabilir bu soru: Cevabı aramaya başlamadan önce sorunun 'doğru soru' olduğundan emin olmamız gerekmez mi? Başkalarının sistematik olarak önümüze konan bir soruya cevap aramaya başladığımız andan itibaren şu üç şeyi yapmış oluruz: Bir, kendi öz sorularımızı terkeder, bir kenara bırakırız.

Dolayısıyla bir şeyden haberdar olmak isterken, çok daha hayati şeylerden habersiz hale geliriz. İki, meseleleri başkalarının çerçevesini çizdiği dar bir pencereden bakarak düşünmeyi kabul etmiş oluruz ki, bu bizi zihinsel olarak her türlü etkinin edilgeni kılabilir. Üç, bir meselenin doğru cevabının elimizdeki hazır seçeneklerden biri olduğuna şartlanmış oluruz ki, bu zihinsel esaretimizin düştüğü, düşebileceği en sinsi tuzak olur. Bütün bu ihtimallerin sade ce birer varsayım, afaki ve dayanaksız bir kurgu olduğunu düşünmeyi ben de isterdim ama yapamıyorum. Yapamıyorum çünkü hemen her gün içine düştüğümüz dolambacın tam olarak böyle bir şey olduğunu net olarak görüyorum.

Asli meselelerinden uzaklaşmış, zihnî ve kalbî istinatgâhını yitirmiş, güncelin attığı her topa gözü kapalı giren, bir gün sonra hatırlamayacağı kadar önemsiz herhangi bir meseleye kıyametin gerçekleşecek son alametiymiş gibi hararetle dalan, birilerinin kafasını gözünü yarmaya hangi ahlaki vazgeçilmezlerinden vazgeçerek gittiğini düşünemeyen, bütün cephelerin ötesinde korunması gereken aslı cephenin Hakk'ın 'hak ve hukuku' olduğunu unutan koca bir kalabalık haline geldik bugün. Kendi sorularımızı sormadıkça, kendi cevaplarımızı aramadıkça, ayağımızı kendi doğrularımızın sağlamlaştırdığı hakikat zeminine basmadıkça, onların oyun ve oyuncaklarıyla oynamayı bırakmadıkça, modern olanı elimizin tersiyle bir kenara itip en yalın halimizle kadim hakikate yönelmedikçe yol almayı başaramayacağız.

Bu kadar gür sesli olup da, söyleyecek kayda değer hiçbir şeyi olmamak ne kadar acıklı bir durum değil mi?

Gökhan ÖZCAN / Yeni Şafak / 05.01.2017

Milat gazetesinde yazmaya başlarken, daha önce zatıma tembihlediğim bir husus vardı. Bu tıpkı çocukken bir yere gitmeden önce 'size değil', kulağınıza söylenen ve "eve dönünce görürsün!" tarzı hafif tehdit içerikli ön bildirimler gibiydi. İtiraf ediyorum; hemen her köşe yazımı, (siz okurlarımdan gizli olarak) o tembihin tehdidi altında kaleme aldım. Şu anda bile başım üstünde...

Şöyle ki; gazete aslında okunması gerekenlerin içinde bana göre son sıradadır. "Neden en son sıradaki bir yayın organına yazıyorsunuz?" sorusunu siz bana sormadan, ben size cevaplayayım. Efkar dağıtıyorum. Sigara içip yutkunmak yerine, bulutlara kalem batırıyorum. Ya susup ağlamalıyım. Ya da yazmalıyım. Allah hayırlısını versin ölünce yazmayı bırakmayı düşünüyorum. Hatta keşke mezarımıza uzandığımız ve gailelerin bittiği o istirahat zamanında yazsak dediğim de olmuştur. Fakat hayal tabi. İşte böyle. Şahsen bir sağlık alameti olarak yazıyorum. Verdiğidir. Paylaşıyorum.

Tehdit içeren tembihe gelince o da şu: "Eğer gündelik ve hemen tüketilen, değişmez değerlere göre gündemi değerlendirmeyen yazılar yazarsan, eve (kalbe, aşka, asıl yurda, ahirete) döndüğünde görüşürüz!" Cümlesi idi. Kalemini gevzeleğe alıştırırsan görüşürüz! Çünkü dil gibi kalem de sarf ettiğinden mes'uldür. **Klavye; ifadenin en edebi olanına özgürce ulaşabilmek için gözlerinin içine bakan tuşlar kafesi. Parmak uçlarında kilidi...Anahtar sende.**

İlanihâye.

Sonsuzluğa yürür yürür hiç mesafe kat etmemiş olursunuz ya, edebiyat da öyle bir şey. Altı üstü zihnimin bir kenarında bana vicdani temsille gardiyanlık yapan ve yazma özgürlüğümü hak ile sınırlayan tembihimi yazacaktım. Parmaklarım çözüldü. Gazete; şayet diğer eserleri okumaya o an için vakit ayıramayacaksak ve okumak için az da olsa bir zamanımız varsa, kitap okuyamayacağımız bir mekanda isek, yolda veya...O vakit okunan bir yayındır. Her Allah'ın günü basılır. Fakat nadiren okunur. Çoğunlukla da taranır. Fikrim bu. Yalan yok. Tüketilen bir şey. Tüketip giderken sızı artırırsa ne ala. Oraya buraya atamazsınız çünkü anneniz onu farklı tasarruflar için size de hususiyetle bildirdiği bir kenarda depolar. **Gazeteye varıncaya kadar okunması gereken, aslına bakarsanız dergi veya gazete olsun aylık-günlük okumalarınızı bilinçli kılacak daha "büyük" kitaplar, alemler vardır. İlahi! Bir alemdirler. Bin bir alemdirler. Genellikle saygı amaçlı üst raflara konulup, sonra da sevilmesi unutulmuş...Yaşamımızın boyu üst raflara yetişemiyor mudur nedir, o düş yaylasında üşüyüp donan, indiği dağlarda indiğiyle kalan, hatta gerisin geriye gökyüzüne dönmek isteyen, susan, küsen ne çok fikir, ne çok emek var...**

Sıhık olsun ne diyelim.

İşte bu tembihle yazdığım yazılarımdan bir kitap ortaya çıktı. Çünkü eğer geçmeyen gündemin aydınlığı altında yazmaya itina gösterirsem, kalıcı bir eserin doğmasına vesile olurum diye düşünmüştüm. Oldu. Büyüyen Ay yayınlarını sahibi değerli Mustafa Tirenci'ye konuyu açtığımda fikrimi değerli buldu. Ve geçtiğimiz ay **Büyüyen Ay** yayınlarından **KÖPRÜDE UYANMAK** adıyla kitabımız basıldı. Yedinci ayın onbeşinden önce ve sonra yazılan duyuruluk düşlerimden oluşan kitabımın arka kapısındaki yazı şu:

"Ömür üç günlükse, bu üç günü belirleyen "kader an'ını" nasıl anlamlandırabilirim?

Kendi gücüm oranında nasıl en doğru etkiyi bırakırım? Olayın zahirinden, çatılmış kafesinden özgürleştiğimde gördüğüm hakikat nedir? Olaylara göre hayatımızı belirleyen bir edilgenlik mi? Olayları belirleme gücüne erişebilen etkinlik mi?

Birinde vakit bizi belirlerken, saat bizi kurar, takvim bizi koparıp atarken, diğerinde biz vakti belirleyenizdir. Güneşten erken davranıp, güneşi güne kaldıran. Takvimi bırakın koparmayı ve okumayı, bizzat yazan... Ömrümüze kendi takvimimizi asan. Müessir mi olacağız, müessir mi?..

Ayşe ŞENER/ Milat / 11.01.2017

HALA HAYAT TARZINA MÜDAHELEYİ Mİ KONUSUYORUZ?

Bir dönem ideal norm, yani bir vatandaşın makbul olmasının şartları bilhassa kadınlara has kılık-kıyafet ve Kemalist fikriyata yakınlıkla ölçülürdü. Bu nedenle başörtüsü meselesi de o dönemin en büyük siyasi ve toplumsal gerilimiydi. Başörtülü olmak o “ideal norm”a uymuyordu. Veya erkeklerin dini gerekçeyle sakal bırakması veyahut da hal ve hareketleriyle inancını yansıtmaması sakıncalı görülüyordu. Bu sınırların dışındaki kadın ve erkekler okula alınmıyordu, kamu idaresinde istihdam edilmiyorlardı. Muhakkak surette bir bedel ödüyorlardı.

Türkiye, çağa, insana ve hakikate uygun olmayan bu karanlık devri büyük ölçüde aştı. İnsanları tek tipleştiren norm yerle bir oldu. Böylelikle büyük bir gerilim, hatta bir çatışma potansiyeli ortadan kalkmış oldu. Hayat tarzlarına yönelik devlet destekli müdahale dönemi bitirildi. Bir başka açıdan, vatandaşla devlet arasındaki güven ilişkisi tesis edilmiş oldu. Bu mesele aynı zamanda ülkenin büyük bir meselesini demokratik yollarla halletmesine dair bir örnek ve güçlü bir referans olarak da kayda geçti.

Bugün bir kez daha hayat tarzına müdahale meselesini tartışıyoruz. Laik hayatların tehdit altında olduğundan bahisle...

Öncelikle şunu söylemek gerekiyor; Ortaköy saldırısının bu mevzuyla hiçbir surette alakası kurulamaz. Eylemi planlayanların ve yapanların böyle bir amacı olduğunu düşünmek mümkün değildir. Uzun uzun anlatmaya da lüzum yok; katliam, Türkiye’nin son dönemde muhatap olduğu terör zincirinin bir halkasıdır.

Öte yandan bu olayın özellikle sosyal medyadaki kabul edilemez yansımaları ve yorumları da bir hakikattir. Aramızda insanları hayat tarzlarına göre kategorize eden ve insan hayatını da buna göre kıymetlendirenler olduğunu gördük. Bu ülke için utanılacak düzeyde seviyesiz ve nefret içeren mesajlar yayınlandı. Bu nefret mesajlarına karşı en azından hukuki reaksiyon gösterilmesi teselli vericidir.

Travmatik bir olay yaşadık. Uzun süreli bir terör travmasının da içinden geçiyoruz. Zor zamanlar... Ancak ne kadar zor olursa olsun hiçbir olay birimizin bir diğerinin hayatını, inancını, etnik kimliğini ve sosyal statüsünü ötekileştirmesini mazur gösteremez.

Karşı karşıya bulunduğumuz terör, sosyal bir patlamanın bir yansıması değildir. Mesajı, kaynağı, yolu yöntemi ne olursa olsun, değildir.

Ancak daha büyük meselemiz şudur: Hâlâ birlikte yaşamak ve hayat tarzlarına saygı meselesini konuşuyoruz. Bunu aşmış olmalıydık. Yaşanan sayısız acı tecrübeden sonra herkesin kendisini iyi ve huzurlu hissedeceği bir düzen tutturmalıydık. Bu olamıyor... Hâlâ bu ülkede **“başkalarının hayat tarzına saygı göstermek”** veya **“birlikte yaşamak”** temalı yazılar, sözler, konuşmalar gündem olabiliyor. Demek ki bu hissiyat sahipsiz ki hâlâ bunları söylüyor olmak takdir vesilesi sayılıyor. En nihayet, bu en temel ve en olmazsa olmaz özelliklerin kazanımı için hâlâ çaba gösterilmesi gerekiyor.

Evet, Türkiye onyıllardır başta Kürt meselesi ve Alevi hakları konusunda yeterli adım atamadı ama aynı zamanda bu sorunlarla yaşamayı bildi. Meseleler çözülememiş de olsa bir sosyal pozisyonun diğerinden daha makbul olduğu düşünülemez. Herkes doğumdan gelen veya sonradan edindiği veyahut da iradesiyle tercih ettiği kimlikleriyle makbuldür. Kimliklerin her biri, sahipleri ve sosyal çevresi için “ideal norm”dur. Kimse Türk olmak veya laik olmak zorunda olmadığı gibi başka bir şey olmak zorunda da değildir. Ne ise, nasıl inanıyorsa, nasıl istiyorsa öyledir. Mesela dinin de farklı yorumları vardır ve yorumlardan birisi diğeri üzerinde dayatma gerekçesi değildir.

Bununla birlikte unutmayalım ki bir kişi ya da bir grup hayat tarzından dolayı endişe taşıyorsa orada bir problem var demektir. Öyle hissediyor olmak objektif bir sebep bulunmasa bile “sebepsiz” değildir. Bu endişenin kaynağına gitmek de zaruridir. Üzerine gidelim, yüzleşelim ve çözelim. Ki, 2017’de hâlâ hayat tarzlarına müdahale meselemiz olmasın. Birlikte yaşamak gibi en büyük sermayemiz olan değerlerin lafını etmekten kurtulalım.

Mustafa KARAALİOĞLU/ Karar / 06.01.2017

AKADEMİK CEHALET

Eskiden tahsil durumu sorulurken ilgili kişi okuma-yazma bilmiyorsa yoklama yapan memur, onu kayda "cahil" diye geçirtirdi...

Hâlbuki öyle insanlar vardır ki okuma-yazma bilmez yahut ilkokul, ortaokul veya lise mezunudur ama bunlar, hayattaki muvaffakiyetleriyle edebiyat, fikir, iş dünyasına kalıcı imzalar atmışlardır. Kavalalı Mehmet Ali Paşa, Mısır valimizdi. Okuma yazma bilmezdi lakin cahil değildi. Aldığı tedbirlerle Mısır'ı kalkındırdı. Vehhabilerle mücadele etti. Maalesef İstanbul'a da başkaldırdı. Kurduğu orduyla ordumuzu yenip Kütahya önlerine kadar geldi. Sadaret, Moskova'dan yardım istemek zorunda kaldı. Bugünden de misaller vermek mümkün: Sakıp Sabancı lise mezunuydu. Ahmet Nazif Zorlu, ortaokul, Ahmet Çalık lise mezunudur. Peyami Safa ilkokul, Kemal Tahir, ortaokul, Necip Fazıl, Tarık Buğra lise mezunlarıydı. Bu listeler uzayıp gidebilir...

Günümüzde okuma yazma bilmeyen yok denecek kadar azalmıştır. Okuma-yazma bilen çoğaldığı gibi lisansüstü eğitim ve doktora yapmış insan sayısı da arttı. Yabancı dilde de durum böyle. Artık üniversitelerimiz yüzlü rakkamlarla, akademisyenlerimiz on binli rakkamlarla ifade edilmekte.

Ne var ki bu, mes'elenin kemiyet tarafıdır. Çok seneler önce bir arkadaşım anlatmıştı. Bir arkadaşıyla birlikte evlerinde üniversite imtihanına çalışıyorlarmış. Anneciği de onlara çay, pasta-çörek ikramı yapıyormuş. Bu annecik, bir ara gençlerin sözlerine karışarak şu öğüdü vermiş: -Oğlum, birbirinize "bey" deyin; siz, birbirinize "bey" demezseniz; kimse size "bey" demez! Bu değerli sözü söyleyen o hanım, büyük ihtimalle okuma-yazma bilmiyordu. Ama görüldüğü gibi söz ârifâne. Derdimiz de burada başlıyor. Son bir asırdır, âriflerimize diploma, aydınlarımıza irfan veremedik. Çünkü "cahil" denenlerin yerini doktor, doçent, profesör, milletvekili, TV yorumcusu aldı. Konuşup millete "Kanaat önderi" olması gerekenler kara cehalet içindeler. Tabii ki bu yazının çerçevesine girmeyen kıymetleri tenzih ediyoruz. Ancak bu perişanlığa bir neşter vurulması gerekmektedir. Ne okul sayısı, ne eğitim süresi ve ne de diploma tek başına bir milletin istikbalini kurtaramaz. Felaket, mefhum ve kelimelerin ölmesiyle başladı. Bir zamanlar ârif, havas, münevver denen kavramlar vardı. Bunların hepsi dil ırkçılığı uğruna tek başına "aydın" kelimesiyle karşılanmaya çalışıldı. Sonra aydın da geçilerek entelektüel dendi ama etiket muhtevayı kurtaramadı.

1934'e kadar üniversitenin adı "Dar'ül Fünun" idi. fakültelere medrese, profesörlere müderris denirdi. Hepsı tersine çevrildi. Sanıldı ki darülfünuna üniversite, medreseye fakülte, müderrise profesör, talebeye öğrenci, muallim öğretmen... dediğimizde

ilimde dünyada kimse bileğimizi bükemez. Heyhat ki öyle olmadı. Maziye dair ne varsa onlardan utanıldığından Frenkçe rağbete binmişti. Bilindiği gibi Mustafa Kemal'le alakalı her şey paylaşıldığı hâlde İstanbul Darülfünunun kendisine "fahri müderrislik beratı" vermesi asla dile gelmedi. Birine "bey" dendiğinde veya "hanımefendi" dendiğinde söze muhatap olanın ona layık olması gerektiği gibi unvan sahiplerinin de bu unvanların içini doldurmaları, o derecenin emrettiği muhtevaya sahip olmaları gerekir.

Yarım doktor candan, yarım hoca dinden eder derler. Bunun gibi yarım akademisyen de doğrulardan eder. Akademisyen veya kanaat önderinin fikir namus ve haysiyetine sahip olması şarttır. Yaranma ve alçalma ile akademik şeref ve kanaat önderi şerefi bağdaşmaz. Son bir asırdaki dalkavuk sayısı 5 bin yıllık tarihimizde hiç olmadığı kadar fazladır. Bugün sadece aydın yabancılaşması değil, aydın seviyesizliği derdimiz de var.

Geçen akşam, tarihçi bir Prof'un yaptığı konuşmadaki seviye düşüklüğüne daha fazla dayanamayarak TV'yi kapattım. Hakiki tarihçinin birilerine yaranmak için münasebetli-münasebetsiz methiye dizmek diye bir derdi olamaz. Fikir ıstırabı olan bir tarihçi, her ne pahasına olursa olsun hakikati söyleme cesaretini gösterir. Tarih Prof'u unvanlı bu gibi şahısların köpürttükleri sarı saçlı, mavi gözlü, aslan yeleli vari laflar, zaten ortaokul inkılap derslerinde fazlasıyla mevcut. Yeni bir şey söyleme iktidarında olamayan, resmî tarih çarpıtmalarını düzeltmeye gücü yetmeyen bir tarih akademisyeni ekrana çıkmamalıdır.

Kifayetsiz, sığ ve beş fikirlerle malul akademisyenlerin talebelerine acıyorum.

Bunlar, şiirlerinin altına bile akademik unvanlarını koyacak kadar boş insanlardır.

Ne konuşmayı bilirler, ne konuştuklarının içini doldurabilirler.

Övme ve yermeyi aşamazlar.

Sığ laflar edip dururlar.

Rahim ER / Türkiye / 06.01.2017

DİKKAT! HEM 12 EYLÜL ÖNCESİ ORTAM HEM DE SOSYAL VE SİYASİ KAOS İSTENİYOR!

Türkiye, çok yönlü ve büyük bir saldırıyla karşı karşıya. 2017'nin ilk saatlerinde bir eğlence merkezine saldırıldı; tam anlamıyla bir katliam gerçekleştirildi. Şimdi aradan bir hafta bile geçmeden İzmir Adliyesi'nin yanbaşında başka bir terör saldırısı yapıldı. Yapılmak istenen şey çok tehlikeli: Türkiye'de hem 12 Eylül öncesi darbe ortamı hem de siyasî ve sosyal kaos oluşturularak askerî darbeye zemin hazırlanıyor...

Türkiye, Yönetilemez Hâle Getirilmek İsteniyor!

15 Temmuz, yalnızca bir darbe girişimi değil Türkiye'ye diz çöktürüncüye kadar sürdürülmesi planlanan çok kapsamlı bir saldırının ilk perdesidir, demiştim daha ilk yazdığım 15 Temmuz saldırısı yazımda. 15 Temmuz, olmuş bitmiş bir darbe değil; Türkiye'yi kuşatma ve durdurma süreci... İçerden ve dışardan gerçekleştirilen, sürgit yeni boyutlar kazandırılarak büyütülen büyük bir saldırı! Son aylarda, özellikle de kitlesel mekânlara yapılan terör saldırılarıyla ve ardından icat edilen yapay tartışmalarla ve gerilimlerle, Türkiye'de 12 Eylül öncesine benzer bir ortam oluşturmak isteniyor: Türkiye yönetilemez hâle getirilmeye çalışılıyor. Askerî darbeye zemin hazırlanıyor...

Sorunu Doğru Teşhis Edemeysek...

Büyük bir tehlikeyle karşı karşıya Türkiye: Yalnızca askerî darbe tehlikesiyle karşı karşıya değiliz. Türkiye'nin fay hatları patlatılmak isteniyor... 40 küsur yıl belimizi büken PKK teröründen sonra şimdi de "laik yaşam tarzı" üzerinden laik-dindar gerilimi oluşturulmak ve bu gerilim Alevî-Sünnî gerilimine, -Allah korusun ama- Alevî-Sünnî çatışmasına dönüştürülmek isteniyor... Sorunu çok iyi ve net bir şekilde tespit ve teşhis etmemiz gerekiyor; tespit ve teşhiste yanlışlık yaparsak, doğru "tedavi" uygulayamayız. En genelden en özele doğru sorunu tespit ve teşhis etmeye çalışalım...

Osmanlı'nın Niçin Durdurulduğunu

Kavrayamazsak...

Osmanlı'nın tasfiyesiyle birlikte Türkiye bütün medeniyet iddialarını terk eden tehlikeli bir sürece girdirildi: İngilizler, burada kilit rol oynadı. Osmanlı'nın durdurulması, bin yıl üç kıtada dünya tarihini yapan, Batılılar gibi hiç bir dinin, kültürün, medeniyetin kökünü kazımayan İslâm medeniyetinin tarihten uzaklaştırılması anlamına geliyordu. Batılılar, başta İngilizler olmak üzere bütün kıtaları sömürgeleştiren ve dünyayı kan gölüne çevirenler, Osmanlı'nın toparlanmasının önüne geçilemeyeceğini çok iyi biliyorlardı Osmanlı'nın toparlanması, Batılılar için her bakımdan "ölüm" anlamına gelecekti çünkü. Nedeni gayet açıktı bunun: Osmanlılar'ın beş asır barış yurduna çevirdiği üç kıtanın kesişme noktasını Batılılar bir asırda cehenneme çevirmişlerdi. Osmanlı'nın toparlanması, Batılıların önce üç kıtanın kesişme noktası olan bu coğrafyaya (tabii kaynaklarına) hâkim olamamaları; sonra da tarihten çekilmeleri sonucunu doğuracaktı. O yüzden Osmanlı durduruldu; Türkiye, medeniyet iddialarından uzaklaştırıldı ve tepeden laikleştirilerek kültürel / ontolojik intiharın eşğine yuvarlandı...

Türkiye, Yeni Endülüs Olmayacak!

Halk Bilendi Ve Bilinçlendi Çünkü!

Osmanlı toparlanamadı ama son yarım asırda Türkiye, Osmanlı'nın medeniyet iddiaları ekseninde adım adım toparlanmaya başladı. Medeniyet iddialarına sahip çıkmaya başladı. Medeniyet iddialarıyla donanmaya, mazlumların umudu olmaya başladı. İşte bu, Batılıları çileden çıkardı!

Batılılar, 15 Temmuz saldırısıyla Türkiye'nin toparlanmasına, ayağa kalkmasına ve Osmanlı coğrafyasına yeniden sahip çıkmaya kalkışmasına büyük bir darbe vurmak istediler ama Türkiye, yeni Endülüs olmayacaktı. Halk bilenmişti. O yüzden 15 Temmuz saldırısına destansı bir şekilde direndi ve püskürttü bu aşagılık saldırıyı.

Türkiye'nin Önünde Tek Seçenek Var:

Medeniyet İddiaları Etrafında Kenetlenmek...

15 Temmuz gecesi gerçekleştirilen saldırı püskürtülünce, Batılılar, terör örgütlerini üzerimize saldılar! Bu arada Türkiye'nin medeniyet iddialarına yeniden sahip çıkmasına karşı çıkan Türkiye içindeki çevreleri de kışkırtmaya başladılar. Türkiye'de, bir asır içinde, bütün iktidar aygıtları Batıcılarca gaspedildi ve İslâm'dan arındırıldı. Ülkenin ekonomisi, hukuk sistemi, kültür dünyası, hâriciyesi küçük bir elite teslim edildi: Batılılar, dışardan teslim alamadıkları Türkiye'yi, bu Batıcı elitler vasıtasıyla içerden teslim aldılar ve bu ülkeyi medeniyet iddialarından uzaklaştırmayı başardılar. Artık köprülerin altından çok su aktı... Toplum toparlandı; şuurlandı; yeniden medeniyet iddialarına iyi kötü sahiplendi. Yaşadığımız sorun, Türkiye'nin medeniyet iddialarına sahip çıkmasının şiddetle engellenmesi girişimidir. Türkiye'nin seküler elitlerinin akıllarını başlarına devşirmelerini zamanı gelmiştir: Türkiye ya medeniyet iddialarına sahip çıkarak yeniden tarih yapacak, tarihi sürükleyecek bir medeniyet yolculuğuna çıkacak... ya da Batılıların uydusu olmayı tercih ederek bir süre daha tarihte tatil yapacak ama bu süre dolacak ve tarihten silinecek...

Batı uygarlığının felsefi olarak çöktüğü, o yüzden de yalnızca kaba güçle varlığını sürdürmeye çalıştığı tarihin gündönümü vaktinde Türkiye'nin bütün kesimleri, şu entelektüel muhasebeyi yapmak zorundalar: Dünyanın bizim bir şekilde temsil ettiğimiz herkese hayat hakkı tanıyan medeniyet iddialarına şiddetle ihtiyaç hissettiği bir zaman diliminde artık ödünç aklıla, ödünç bir dünyada Batılıların palyaçoğunu yapmaktan başka bir şey yapmış olmuyoruz. Kendi geleceğimizi tarihî derinliğimizi ve dünyanın gebe olduğu hakikat medeniyetini yeniden hayata ve harekete geçirdiğimiz zaman kendimiz belirlemeye başlayabiliriz! Yaşanan terör hadiselerini, oluşturulmak istenen kaosu ve patlatılmak istenen iç savaşı, ancak ortak medeniyet tecrübemizle donanarak püskürtebiliriz.

O yüzden ülkede güvenlik önlemlerinin artırılması, toplumun bütün kesimleri arasında ortak aklın, akl-ı selim'in yaygınlaştırılması gerekiyor. Bunun için de, zaafılarımızı ve farklılıklarımızı büyütme yerine ortak noktalarımızı ve erdemlerimizi büyütmemiz gerekiyor... Yoksa bu topraklardaki varlığımızı bile koruyamayız - Allah muhafaza.